

- ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ • ΘΕΑΤΡΟ • ΦΕΣΤΙΒΑΛ
- ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ • ΧΟΡΟΣ • ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
- ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ • ΜΟΥΣΙΚΗ • ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
- ΓΡΑΜΜΑΤΑ – ΤΕΧΝΕΣ • ΚΟΜΙΚ
- ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ • ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ
- ΠΟΛΙΤΙΚΗ • MEDIA • ΕΠΕΤΕΙΟΙ
- ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ

Επιλογος

ΕΤΗΣΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

- Μαίρη Αδαμοπούλου • Γιάννης Ασδραχάς • Γιώργος Βέης
- Τάκης Βλαστός • Κώστας Γεωργουσόπουλος • Ανδρέας Γιακουμακάτος
- Κωνσταντίνος Δεκαβάλλας • Δέσποινα Ερρίκου • Γρηγόρης Ιωαννίδης
- Τζωρτζίνα Κακουδάκη • Σπύρος Κακουριώτης • Γιάννης Κίζης • Μάρθα Κοσκινά
- Παναγής Κουτσοκώστας • Νεκτάριος - Γεώργιος Κωνσταντινίδης
- Βασίλειος Κ. Λαμπρινουδάκης • Ανδρέας Λαμπρόπουλος • Τατιάνα Λύγαρη
- Γιώργος Μαρκοπουλιώτης • Άννα Μαύρου • Χρήστος Μήτσης • Νίνος Φένεκ Μικελίδης
- Γιώργος Β. Μονεμβασίτης • Θανάσης Μουτσόπουλος • Γιάννης Ν. Μπασκόζος
- Γιάννης Μπέζος • Σπύρος Μπιμπίλας • Αχιλλέας Ντελλής • Μαρία Παναγιωτοπούλου
- Νικόλας Σεβαστάκης • Γιώργος Π. Τσάμπρας • Λίδα Τσενέ • Αλεξάνδρα Τσίλκα
- Ρένος Χαραλαμπίδης • Αλέξανδρος Χαρκιολάκης

Το άηλο Εθνικό 20 χρόνια το «Τρένο στο Ρουφ»

Κώστας Γεωργουσόπουλος

Συγγραφέας, Κριτικός Θεάτρου,
Ποιητής

Πολλές φορές αναρωτιέμαι ποια η ανάγκη σήμερα να λειτούργει ένα Εθνικό θέατρο. Αυτός ο θεσμός που, με τις γνωστές στη χώρα μας προδιαγραφές, ήταν μια αναγκαιότητα κυρίως στον βαλκανικό χώρο. Ύστερα από την απελευθέρωση των λαών από τον οθωμανικό ζυγό οι λαοί έψαχναν ξανά να συνδεθούν με τις ρίζες τους και ανακάλυπταν, αξιοποιούσαν γλώσσα, ήθη, χορούς, μουσική, αρχιτεκτονική και θέατρο, για να τονώσουν την ιθαγένεια και την ιδιοπροσωπία τους. Εξάλλου αυτό εδώ τουλάχιστον σήμαινε το επίθετο «Εθνικό» (θέατρο).

Κώστας Γεωργουσόπουλος

Έτσι, από τη μια ανακάλυπτε τις θεατρικές του ρίζες το ιθαγενές θέατρο, επιδίωκε τη συγγραφή νέων έργων που να ψηλαφούν τις ελπίδες, αλλά και να κρίνουν τα λάθη της ιστορίας, όπως συχνά τη βιώνουν εξιδανικεύοντάς την οι πολίτες και από την άλλη να μυήσουν τον λαό, ως έργο πολιτισμικής παιδαγωγίας, στο μεγάλο παγκόσμιο θέατρο, κληρονομιά της ανθρωπότητας.

Τα Εθνικά θέατρα έκαναν σίγουρα το καθήκον τους. Αλλά σήμερα τι νόημα π.χ. έχει το ελληνικό κράτος να χρηματοδοτεί έναν θεσμό με επτά σκηνές (!), που ως δραματολόγιο συναγωνίζονται, θα έλεγα ανέντιμα, το ελεύθερο θέατρο, που με μόχθο και ρίσκο ασχολείται με το ίδιο ακριβώς δραματολόγιο;

Δεν υπάρχει ούτε ένας κλασικός, νεοκλασικός, σύγχρονος συγγραφέας που να μην παίζεται (συχνά ταυτόχρονα) στο Εθνικό θέατρο και το λεγόμενο ελεύθερο.

Δεν συνέβαινε το ίδιο το 1903 (Βασιλικό) και το 1932 (Εθνικό) με τα σημερινά δεδομένα.

Και ιδού, υπάρχει ένας ιδιωτικός θίασος, μεράκι και καημός μιας μόνο κυρίας, της Τατιάνας. Λύγαρη, που πραγματοποιεί ένα είδος θεάτρου και ένα πολυεπίπεδο δραματολόγιο, θέαμα και ακρόαμα που έλειπε από τον τόπο και μάλιστα σε έναν απροσδόκητο θεατρικό χώρο. Στα βαγόνια ενός σταθμευμένου τρένου. Εδώ και είκοσι χρόνια (1997) ο χώρος αυτός έγινε μυθικός όχι μόνο για το γνωστό θεατρόφιλο κοινό, αλλά κυρίως για ανήσυχους νέους και ιδιαίτερα παιδιά (νηπιόθεν). Διότι η τετραπέρατη σε ευφάνταστες και συνάμα μορφωτικά ερεθιστικές προτάσεις Λύγαρη, μέσα στα βαγόνια της θεατρικής της αμαξοστοιχίας έκανε τον συρμό Συρμό.

Μόδα, εστία πνευματική και κιβωτό πολιτισμού, θέατρο, μουσική, ποίηση, εικαστικά, παιδικό παιχνίδι, όνειρα, αυτοσχεδιασμοί, πάρτι, αποκριάτικα δρώμενα, χριστουγεννιάτικες φόρμες, υποδοχή μεταναστών και συνάμα ένα άνοιγμα στους ήχους, τους ρυθμούς και στο μέλος της παγκόσμιας λαϊκής και έντεχνης μουσικής. Με έξοχους συμβούλους, μουσικολόγους, θεατρολόγους, σοφίστες, μεταφραστές, με συμμαχίες με την υψηλότερη λογοτεχνική αριστοκρατία της γλώσσας και της αφήγησης υποκατέστησε το κράτος, με τις φρέσκιες ιδέες, τις νέες μορφές τέχνης, τις νέες τεχνικές επικοινωνίας και μια νέα επαναστατική παιδαγωγική του θεάτρου μας και για τους μανικούς και για τους νεαρούς προσήλυτους. Εκεί στο σταθμό των τρένων, στο Ρουφ, η Λύγαρη δεν δόμησε με αγώνες και αγωνία το προσωπικό καλλιτεχνικό της όραμα. Έδειξε πώς πρέπει να γίνεται σήμερα η μύηση, κυρίως των νέων της γενιάς του διαδικτύου, στη μεγάλη μουσικοχορευτικοθεατρική παράδοση που έχτισε το γούστο του παγκόσμιου θεάτρου και μπορεί και σήμερα να γοητεύσει τους νέους.

Προσωπικά έχω χαρεί αυτή την εκδρομή.

ΘΕΑΤΡΟ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΣΤΟ ΡΟΥΦ, θεατρικό βαγόνι

ΘΕΑΤΡΟ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΣΤΟ ΡΟΥΦ, wagon restaurant

ΘΕΑΤΡΟ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΣΤΟ ΡΟΥΦ
1^ο Φεστιβάλ Νέων Καλλιτεχνών
«Τα 12 Κουπέ», σεζόν 2010-2011

Κυριολεκτικά με τα βαγόνια της Λύγαρη, μακριά από τη χλιαρή της πόλης, ταξιδεύοντας στο ήθος της μύησης, στα μυστήρια των σχέσεων, στους ήχους και τα μέλη της νοσταλγίας, αλλήλα και στις αιχμηρές σκηνές και διαμαρτυρίες για τη νοθεία των αισθημάτων, την υποκρισία των θεσμών και τη διάλυση των αγαπητικών σχέσεων από ηθοποιούς, εικαστικούς, χορευτές, μουσικούς που διασώζουν ακόμη το μεράκι για ποιότητα, σ' έναν χώρο που η Λύγαρη κατόρθωσε να τον κάνει μετερίζι Εθνικό, πραγματικά απαραίτητο, θέατρο.

Αργυρό τριδραχμο Κω, Δισκοβόλος και τρίποδας – το έπαθλό του (εμπροσθότυπος),
περ. 480-450 π.Χ., Νομισματικό Μουσείο, Αθήνα

WIND

Πρωτοπορία στις ράγες

Τατιάνα Λύγαρη

Ηθοποιός, Σκηνοθέτιδα

Το 1872 ο πατέρας της επιστημονικής φαντασίας Ιούλιος Βερν στο διάσημο μυθιστόρημά του «Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες» είχε προαναγγείλει, μεταξύ άλλων σημαντικών μελλοντικών επιτευγμάτων, ότι κάποτε θα εφευρεθούν και τα τρένα-θέατρα.

Τατιάνα Λύγαρη

Εκατόν είκοσι πέντε χρόνια αργότερα, το 1997, η Αμαξοστοιχία-Θέατρο το «Τρένο στο Ρουφ» γίνεται πραγματικότητα στην Ελλάδα, μετά από την πρωτοποριακή ιδέα της ηθοποιού και σκηνοθέτιδας Τατιάνας Λύγαρη να διαμορφώσει παλαιά σιδηροδρομικά βαγόνια σε θεατρικό χώρο.

Στα επόμενα 21 χρόνια το «Τρένο στο Ρουφ» εξελίσσεται σε ένα σπάνιο βιομηχανικό μνημείο του σύγχρονου ελληνικού πολιτισμού, περιλαμβάνει 9 ιστορικά βαγόνια και μία μουσειακή ατμομηχανή και αποτελεί έως σήμερα τον μοναδικό σιδηροδρομικό πολιτιστικό πολυχώρο παγκοσμίως.

Από την αρχή της λειτουργίας της Αμαξοστοιχίας-Θεάτρου το «Τρένο στο Ρουφ» πολλές πρωτότυπες ιδέες υλοποιήθηκαν και πρωτοποριακά καλλιτεχνικά projects βρήκαν το ιδανικό τους περιβάλλον και εκατοντάδες καλλιτέχνες εμπνεύστηκαν από τη μοναδική ατμόσφαιρα των βαγονιών και του υπαίθριου χώρου της αποβάθρας του σιδηροδρομικού σταθμού Ρουφ, όπου σταθμεύει το Τρένο-Θέατρο. Το πρωτότυπο και το πρωτοποριακό, χωρίς να είναι κατ' ανάγκη ζητούμενο, δημιούργησε μία πραγματικότητα, που ακολουθεί έως σήμερα όλες τις δραστηριότητες του πολιτιστικού οργανισμού μας.

Η έναρξη των καλλιτεχνικών δράσεων του «Τρένου στο Ρουφ», τον Δεκέμβριο του 1997, σηματοδοτείται από τέσσερις ταυτόχρονα πρωτοτυπίες: την πρώτη site specific παράσταση, την πρώτη θεατρική σκηνοθεσία του διάσημου πολωνού ηθοποιού Ντανιέλ Ολμπρίτσκι, το πρώτο «μιούζικαλ για δύο» στην Ελλάδα και για πρώτη φορά την εστίαση σε θεατρικό χώρο.

Το site specific, ένας όρος άγνωστος την εποχή εκείνη στα ελληνικά θεατρικά δρώμενα, υλοποιείται στο «Τρένο στο Ρουφ» με την παρουσίαση του θεατρικού έργου της πολωνής συγγραφέως Αγκνιέσκα Οσιέτσκα «*Λαχτάρα για κεράσια*», που διαδραματίζεται σε ένα τρένο, μέσα σ' ένα βαγόνι, ειδικά διαμορφωμένο σε θεατρική αίθουσα από τη σκηνογράφο Λέα Κούση.

Ο Ντανιέλ Ολμπρίτσκι, ο διάσημος πολωνός ηθοποιός, πρωταγωνιστής σε γνωστές ταινίες του Αντρέι Βάιντα, του Κισλόφσκι, του Μιχάικωφ κ.ά., στην έως τότε λαμπρή καριέρα του αρνείται να σκηνοθετήσει και προτιμά μόνο να ερμηνεύει. Μετά από πρόσκλησή μου δέχεται να έρθει στην Ελλάδα και να σκηνοθετήσει για πρώτη φορά το έργο της Αγκνιέσκα Οσιέτσκα μέσα σ' ένα βαγόνι.

Τη δεκαετία του '90 με τον θεατρικό όρο «μιούζικαλ» ορίζαμε μία πολυπρόσωπη παραγωγή σε μεγάλη θεατρική σκηνή με ζωντανή μουσική, χορευτικά και τραγούδι. Η θεατρική παράσταση «*Λαχτάρα για κεράσια*» είναι μιούζικαλ, ερμηνεύεται όμως από δύο μόνο ηθοποιούς και μικρή ορχήστρα στη λιθιπούτεια σκηνή του βαγονιού. Είναι το πρώτο «μιούζικαλ τσέπης» και ανοίγει τον δρόμο σε πληθώρα αντίστοιχων μουσικοθεατρικών παραστάσεων που κυριάρχησαν τα επόμενα χρόνια στις μικρές θεατρικές σκηνές. Στην παράσταση ερμήνευσα τον

«Λαχτάρα για κεράσια»,
σεζόν 1997-1998

υπέροχο ρόλο της Ζόχα μαζί με τον ταλαντούχο Αντρέα Νάτσιο και τρεις μουσικούς.

Ένα σιδηροδρομικό ταξίδι συνοδεύεται απαραίτητα από μία επίσκεψη και στο Wagon-Restaurant του τρένου. Το «Τρένο στο Ρουφ» εισάγει για πρώτη φορά την εστίαση σε θεατρικό χώρο. Οι θεατές κάνουν την προπαραγγελία του φαγητού τους πριν από την έναρξη της παράστασης και βρίσκουν το δείπνο τους σερβιρισμένο στο τέλος της παράστασης στο διπλανό Wagon-Restaurant. Στη συνέχεια, πολλοί χώροι πολιτισμού στην Ελλάδα παρέχουν πια τη δυνατότητα εστίασης στους επισκέπτες τους. Το πρωτοποριακό, για την εποχή εκείνη, εγχείρημα το οφείλω αρχικά σε μία παρότρυνση της ενδυματολόγου Ντόρας Λεπούδα, να υπάρχει και ένας επιπλέον χώρος που θα λειτουργεί ως φουαγιέ του Τρένου-Θεάτρου.

Στη συνέχεια, το 1999 έξι έλληνες σκηνοθέτες δεν κατανοούν την πρωτοτυπία του εγχειρήματος και αρνούνται να αναλάβουν το ρίσκο να σκηνοθετήσουν 12 ηθοποιούς σε μια σκηνή 4 τετραγωνικών μέτρων μέσα σ' ένα βαγόνι. Η «αναγκαστική» πρώτη σκηνοθεσία μου του έργου «*Η Κυρία Εξαφανίζεται*» (The Lady Vanishes) της Έθελ Λίνα Γουάιτ, μας χαρίζει μια τεράστια καλλιτεχνική επιτυχία, που επαναλαμβάνεται για τρεις συνεχόμενες σεζόν με έναν εξαιρετικό θίασο, σε 400 συνολικά παραστάσεις. Από τότε και έως σήμερα, έχω σκηνοθετήσει δεκάδες θεατρικά, μουσικά και μουσικοθεατρικά έργα στα βαγόνια της Αμαξοστοιχίας.

Το 2001 ένα από τα σπάνια διασωθέντα βαγόνια του Orient Express, το πανέμορφο και αυθεντικό «ελληνικό βαγόνι» του μυθικού τρένου, προστίθεται στην

«Θέλετε δέντρ' ανθίσετε, θέλετε
μαραθείτε», σεζόν 2002-2003

Αμαξοστοιχία και στη ρομαντική ατμόσφαιρά του στεγάζεται η μικρή μουσική σκηνή του «Τρένου στο Ρουφ». Το μουσειακό αυτό βαγόνι ξεκινάει τις καλλιτεχνικές διαδρομές του με την πρωτότυπη μουσικοποιοτική παράσταση «*Θέλετε δέντρ' ανθίσετε, θέλετε μαραθείτε*». Η μελοποιημένη ποίηση και η ανάγνωση ποιημάτων είχαν να ακουστούν από την εποχή των μπουάτ της δεκαετίας του '60, καθώς σύσσωμη η ελληνική κοινωνία είχε προσανατολιστεί σε άλλου είδους μουσικά ακούσματα. Προσκαλώ δεκατρείς καταξιωμένους έλληνες συνθέτες (τους Θάνο Μικρούτσικο, Γιώργο Ανδρέου, Νίκο Ξυδάκη, Δημήτρη Παπαδημητρίου, Νίκο Κηπουργό, Ηλία Λιούγκο, Γιώργο Κουρουπό, Βασίλη Δημητρίου, Γιώργο Παπαδάκη, Μηνά Αλεξιάδη, Μιχάλη Χριστοδουλίδη, Μιχάλη Γρηγορίου, Νότη Μαυρουδή) να μελοποιήσουν ελληνική ποίηση από την αρχαιότητα έως τις μέρες μας (από Σαπφώ και Σοφοκλή μέχρι Βιζυηνό, Σεφέρη, Εμπειρίκο και τους νεότερους Γκανά, Κωσταβάρα και Καψάλη), προσφέροντας σε πρώτη εκτέλεση δεκατρία ολοκαινούργια τραγούδια που προάγουν το σύγχρονο ελληνικό μουσικό τοπίο, τιμούν και, κυρίως, διατηρούν τον πλούτο και τη δύναμη της Ελληνικής γλώσσας μέσα από τις αστείρευτες πηγές του ποιητικού λήγου ανά τους αιώνες. Ξεχωριστές μουσικές παραστάσεις αλλιά και εστίαση και θεατρικά δρώμενα και εικαστικές εγκαταστάσεις συνεχίζουν έως σήμερα να παρουσιάζονται σ' αυτό το σπάνιο μουσειακό βαγόνι, όπου τον προηγούμενο αιώνα φιλοξένησε στα ταξίδια του πρίγκιπες, βασιλιάδες και κατάσκοπους, εύπορους έμπορους και περιηγητές της εποχής. Στον μόλις 50 εκατοστών πλάτους διάδρομό του, ανάμεσα στα τραπέζια χορεύουν, τραγουδούν και ερμηνεύουν σε δεκάδες παραστάσεις νέοι ταλαντούχοι καλλιτέχνες, που θα έχουν στη συνέχεια μια σημαντική σταδιοδρομία.

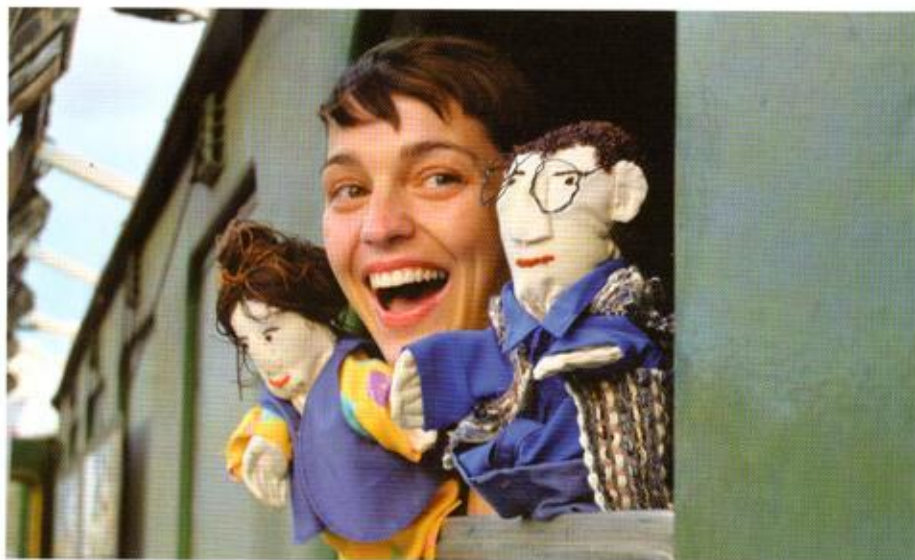
«Ωραία Θυμωμένη»,
σεζόν 2002-2003

Το 2002 προσκαλώ τη Λένα Διβάνη, να γράψει ένα θεατρικό έργο με θέμα τη θέση της γυναίκας στην ελληνική οικογένεια. Η «Ωραία Θυμωμένη» παρουσιάζεται με μία καινοτόμο σκηνοθετική άποψη, που εξελίσσεται μέσω ασύρματων μικροφώνων σε τρία διαφορετικά βαγόνια με ταυτόχρονη μετακίνηση των θεατών και παρουσία μικρής ορχήστρας στα 4 τ.μ. σκηνής.

Το 2008 εγκαινιάζεται η Παιδική Σκηνή του «Τρένου στο Ρουφ». Απευθύνομαι στον Ευγένιο Τριβιζά, που γράφει ειδικά για εμάς τον «Εβδομο Σταθμό (Το μυστικό του πειρατή Μπελάφουσκ - Η αποπλήνση μιας κούκλας)». Πρόκειται για ένα διπλό πρωτοποριακό θεατρικό έργο για μικρούς και μεγάλους, που σημειώνει τεράστια επιτυχία. Το πρώτο μέρος της ιστορίας είναι κοινό και στις δύο παραστάσεις και απευθύνεται τόσο σε παιδιά όσο και σε ενήλικες. Το δεύτερο μέρος είναι διαφορετικό για τα παιδιά (Το μυστικό του πειρατή Μπελάφουσκ) και παρουσιάζεται στις παιδικές παραστάσεις και διαφορετικό για τους ενήλικες (Η αποπλήνση μιας κούκλας) και παρουσιάζεται στις βραδινές παραστάσεις. Ρισκάρω να παρουσιάσω την παιδική παράσταση σε φως ημέρας, χωρίς τη μαγεία που προσφέρει ο θεατρικός φωτισμός. Το εγχείρημα πετυχαίνει και οι μικροί θεατές εξοικειώνονται με ένα απόλυτα ρεαλιστικό σκηνικό περιβάλλον.

Οι επιλογές του ρεπερτορίου του «Τρένου στο Ρουφ» δεν έχουν να κάνουν με φιλοδοξίες ενασχόλησης με τα λεγόμενα μεγάλα κείμενα. Στην προσπάθειά μου να αφουγκραστώ την κοινωνία, προτείνω πάντα θέματα που διαβλέπω ότι θα την απασχολήσουν στο προσεχές διάστημα. Έτσι κάποιες από τις παραστάσεις μας προέτρεξαν της εποχής τους, όπως και πάλι η παράσταση της Παιδικής Σκηνής

«Κοντορεβιθούλα»,
σεζόν 2012-2013

«Κοντορεβιθούλα» της γαλλίδας συγγραφέως Claudine Galea. Το πρωτοποριακό και σκληρό αυτό θεατρικό έργο, ενώ απευθύνεται σε παιδιά, θέτει τους γονείς ενώπιον των ευθυνών τους για την καταπίεση και τη λανθασμένη καθοδήγηση των παιδιών τους, ένα θέμα που ακόμα και σήμερα στην Ελλάδα οι γονείς δεν έχουν την ωριμότητα να αντιμετωπίσουν.

Αλλά και «*Το Κοιλί της Ελένης*» της канаδής συγγραφέως Carol Frechette ήταν μπροστά από την εποχή του. Παράλληλα με τη σκηνοθεσία ερμηνεύω τον ομώνυμο ρόλο του έργου. Είμαστε στο 2008 και ήδη η επερχόμενη κρίση στη χώρα μας αρχίζει να διαφαίνεται. Ταξιδεύω στη Συρία και το 2009 στον Λίβανο, όπου κινηματογραφώ πλάνα για την παράσταση. Η άγνοια και η αδιαφορία της Δύσης, οι ενοχές αλλά και η απραξία για την καταστροφή που πλησιάζει είναι το θέμα του έργου, που διαδραματίζεται μέσα σε ένα κινούμενο ταξί στη Βηρυτό. Η παράσταση παρουσιάζεται στη σκηνή του Θεατρικού Βαγονιού για δύο συνεχείς σεζόν, ως το 2011. Αμέσως μετά μια ολόκληρη χώρα θα μεταμορφωθεί σε ερείπια, εκατομμύρια ανθρώπων θα ξεριζωθούν και η Ευρώπη θα βρεθεί αντιμέτωπη με μια τεράστια κρίση, που απειλεί σοβαρά να τη διαλύσει.

Αλλά και η παρουσίαση σε δασκευή του μυθιστορήματος της Ευγενίας Φακίνου «*Το Τρένο των Νεφών*», μια υπερπαραγωγή για τη χωρητικότητα του θεάτρου μας με 10 ηθοποιούς, ήταν ένα πρωτότυπο και ριψοκίνδυνο εγχείρημα εν μέσω της κρίσης. Ένα τεράστιο αντίσκηνο στήνεται στην Αποβάθρα μόνο και μόνο για να φιλοξενήσει την έναρξη της παράστασης. Το κάθε βαγόνι διαμορφώνεται σε διαφορετικό σκηνικό περιβάλλον και φιλοξενεί τις υπόλοιπες σκηνές του έργου, ενώ υπάρχει ταυτόχρονη μετακίνηση των θεατών από βαγόνι σε βαγόνι, που ακολουθούν την πορεία των ηρώων.

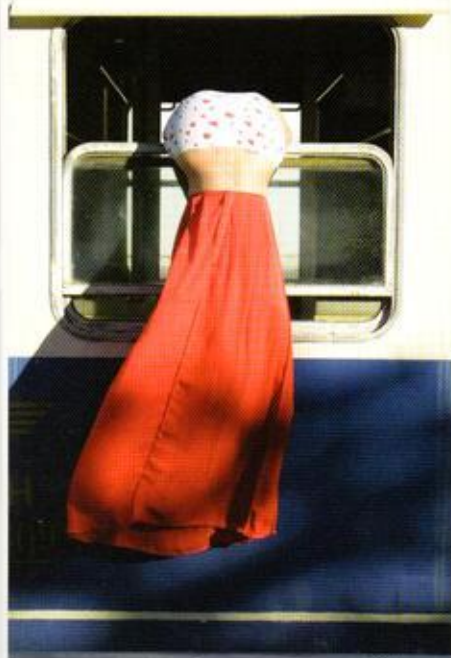
«Γαϊδουροκαλόκαιρο»,
σεζόν 2010-2011

Μια πρωτοποριακή σκηνοθετική προσέγγιση και μία σύνθετη υποκριτική άσκηση ήταν και η site specific θεατρική παράσταση το «Γαϊδουροκαλόκαιρο», στο Wagon-Bar της Αμαξοστοιχίας. Δύο ηθοποιοί ερμηνεύουν τις δύο σερβιτόρες του έργου, που διαδραματίζεται σε ένα bar σιδηροδρομικού σταθμού. Παράλληλα ερμηνεύουν τους ρόλους 10 διαφορετικών γυναικών που επισκέπτονται το bar, ενώ ταυτόχρονα εξυπηρετούν τους θεατές της παράστασης ως πραγματικές σερβιτόρες του Wagon-Bar του θεάτρου, παίρνοντας παραγγελίες, φτιάχνοντας και σερβίροντας τα ποτά.

Η προσθήκη στην Αμαξοστοιχία του New Wagon, ενός επιβατικού βαγονιού με 12 κουπέ (compartments) και το άνοιγμά του σε νέους καλλιτέχνες, δημιούργησε το 2011 ένα σημαντικό βήμα καλλιτεχνικής έκφρασης, το Φεστιβάλ Νέων Καλλιτεχνών «Τα 12 Κουπέ». Νεανικές ομάδες, αθλή και μεμονωμένοι καλλιτέχνες από όλες τις μορφές της Τέχνης (μουσικοί, χορευτές, σκηνοθέτες, ηθοποιοί, χορογράφοι, performers, video artists, εικαστικοί, μουσικά συγκροτήματα κ.λπ.) προσκαλούνται να εμπνευστούν από τον απρόβλεπτο σκηνικό χώρο των δώδεκα μικρών ιδιωτικών «διαμερισμάτων» να δημιουργήσουν και να παρουσιάσουν πρωτότυπες και ευφάνταστες καλλιτεχνικές δράσεις για μικρές ομάδες θεατών. Ο ελάχιστος διαθέσιμος χώρος των 2 τ.μ., το αυθεντικό σιδηροδρομικό περιβάλλον με την πατίνα του χρόνου, η οικειότητα της ατμόσφαιρας του ιδιωτικού χώρου των compartments, η απόλυτη εγγύτητα με τον θεατή-συνειβάτη και η αίσθηση του ταξιδιού με όποια άλλη έννοια περικλείεται σε αυτό (φυγή, αναχώρηση, άφιξη, διαδρομή, σταθμός, αντάμωση, αναψυχή, μετανάστευση, αποχωρισμός κ.λπ.), προκαλούν μία έκρηξη δημιουργικότητας και φαντασίας έξω από τα αναμενόμενα και καθιερωμένα και οδηγούν σε μια ανεπανάληπτη

4^ο Φεστιβάλ Νέων Καλλιτεχνών
«Τα 12 Κουπέ», σεζόν 2013-2014

2^ο Φεστιβάλ Σύγχρονου Χορού
«Compartments Dance Project»,
σεζόν 2016-2017

παραστατική εμπειρία, με πρωτόγνωρες προσλαμβάνουσες τόσο για τους θεατές όσο και για τους καλλιτέχνες. Το Φεστιβάλ Νέων Καλλιτεχνών «*Ta 12 Kouπέ*» με τα χρόνια εξελίσσεται σε έναν καθιερωμένο θεσμό και στην πορεία η εντυπωσιακή παρουσία και τα αποτελέσματα των performances σύγχρονου χορού οδηγούν στη δημιουργία ενός θυγατρικού φεστιβάλ, του Φεστιβάλ Σύγχρονου Χορού «*Compartments Dance Project*».

Μετά από επτά συνεχείς διοργανώσεις τα δύο αυτά φεστιβάλ εντάσσονται το 2017 σε ένα τριετές πρόγραμμα με τη συγχρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Περιφέρειας Αττικής, που εγγυάται τη βιωσιμότητά τους και για τις επόμενες διοργανώσεις.

Το 2008, σε συνεργασία με το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου, οργανώνουμε ένα πρωτοποριακό λογοτεχνικό event για την προώθηση του ελληνικού βιβλίου. Προσκαλώ 24 σημαντικούς έλληνες πεζογράφους και ποιητές (τους Ευγενία Φακίνου, Παύλο Μάτεσι, Μάρω Δούκα, Γιάννη Ξανθοπούλη, Ζυράννα Ζατέλη, Φωτεινή Τσαλικογιου, Λένα Διβάνη, Τάκη Θεοδωρόπουλο, Ευγένιο Τριβιζά, Αλέξη Σταμάτη, Χρήστο Χωμενίδη, Σώτη Τριανταφυλλίδη, Ηλία Μαμαλάκη, Γιάννη Σκαμπαρδώνη, Μένη Κουμανταρέα, Πέτρο Τατσόπουλο, Γιώργο Λεονάρδο, Πέτρο Μάρκαρη, Γιάννη Ευσταθιάδη, Κωνσταντίνο Τζούμα, Μιχάλη Γκανά, Ρέα Γαλιανάκη, Θανάση Βαλτινό και Τίτο Πατρίκιο) και για 4 συνεχείς σεζόν παρουσιάζουμε τα «*Κυριακάτικα Λογοτεχνικά Brunches στο Orient Express*». Οι συγγραφείς «συν-ομιλούν» με τους αναγνώστες τους στο αυθεντικό προπολεμικό βαγόνι του Orient Express, για την αναγκαιότητα της Τέχνης στην καθημερινή μας ζωή και αποκαλύπτουν άγνωστες πτυχές της ζωής και του συγγραφικού τους έργου. Ακολουθεί κυριακάτικο brunch παρέα με τους συγγραφείς.

Για αρκετά χρόνια ο υπέροχος εξωτερικός χώρος της Αμαξοστοιχίας παρέμενε ανενεργός. Το 2011 ο εικαστικός Βασίλης Παφίλης τολμά και ανοίγει τη «μπουκαπέρτα» του Wagon Bar κι από τότε η «Αποβάθρα» γίνεται υπαίθριος χώρος καλλιτεχνικής έκφρασης, μέσα σε έναν εν λειτουργία σιδηροδρομικό σταθμό. Μουσικές και θεατρικές παραστάσεις, εκθέσεις ζωγραφικής και εικαστικές εγκαταστάσεις, εκδηλώσεις λόγου και παρουσιάσεις βιβλίων, ξεναγήσεις, εκδηλώσεις για παιδιά, φεστιβάλ νέων καλλιτεχνών και κινηματογραφικές προβολές χαρίζουν στους θεατές δροσερούς καλοκαιρινούς μήνες πολιτιστικής δημιουργίας.

Κλείνοντας 21 χρόνια ανελλιπούς πολιτιστικής δημιουργίας θέτουμε ως στόχο η Αμαξοστοιχία-Θέατρο το «Τρένο στο Ρουφ», ως ο μοναδικός σιδηροδρομικός πολιτιστικός πολυχώρος σε ολόκληρο τον κόσμο, να συνεχίσει να κυλά στις ράγες της, υλοποιώντας πρωτοποριακές καλλιτεχνικές δράσεις, να δίνει βήμα σε νέους καλλιτέχνες και να προσφέρει πολιτισμό και εκπαίδευση με ποιότητα και αισθητική.